

כניסת השבת - 18.46
יציאת השבת - 19.58
רבנו תם (72 דקות זמניות) 20.38
(אופק חדרה)

מתוק מדבש

שנה שישיית - גיליון 240
פרשת תזריע מצורע תש"פ

לקט חידושי תורה מתוך שיעור פרשת השבוע שנאמרו ע"י

הרב ברוך בוקרה שליט"א

פגת' הכנסת 'בית יוסף' ו'ישראל' בעצת אלה

ניתן לשמוע את שיעורי הרב ב'קול הלשון' בטלפון 073-2951228

חדש!!! - תפילת שחרית כל יום בשעה 7.15 (הודו ב-7.30) ביהכ"ס 'בית יוסף' א. התעשייה ליד מאורות (מול רוני של הבשר)
יום שישי - שיעור על הפרשה בשעה 17.56
בית הכנסת 'ישראל'
שבת - שיעור בשעה 17.00 מנחה בשעה 18.00 ביהכ"ס בית יוסף
פרוכים הפאית בעט ה'...

והרתו'. המצורע מסמל את האדם החוטא שהוציא דבר רע תחת ידו, שישוב מיד ביום טהרתו בתשובה ולא ישהה את תשובתו על חטאיו. **מתוק מדבש!**

ופצויון ירצת הצמים' אלתא דפדיוחא

elise דברים צריכה כל חמות דלמאז מה'חמה' (הנה): א. להאיר ולא להציר. ב. להיות מצל הצננים ולא 'מתוק הצננינים'. ג. לבוא לבקר פצט בעצרת ועונה נה (אלה החמה חולקת דלקוחה בעצת הכריאה)...

*****

זאת תהיה תורת המצורע (יד', ב')

הצרת פוגעת באדם בין היתר על עוון לשון הרע. ומובא ב'מדרש רבה': אמר רבי יהושע בן לוי 'חמש פעמים מוזכרת המילה 'תורה' בפרשת המצורע: א. 'זאת תורת נגע צרעת' ב. 'זאת תורת אשר בו נגע צרעת'. ג. 'זאת התורה לכל נגע הצרעת' ד. 'זאת תורת הצרעת' ה. 'זאת תהיה תורת המצורע' - המוציא שם רע. ללמדך שכל האומר לשון הרע עובר על חמישה חומשי תורה.

מובא בגמרא (שבת קנה, ב') אמר רב פפא לית דעניא מכלבא ולית דעיתר מחזירא - אין עני יותר מהכלב ואין עשיר יותר מן החזיר.

רבנו הגר"א מוילנא ביאר זאת באופן נפלא: ישנם שני איסורים שנאמרו בתורה, האחד הוא איסור דיבור לשון הרע והשני הוא איסור אכילת חזיר (ויתר המאכלים האסורים)

הכלב מרמז על עוון 'לשון הרע' וכמו שנאמר בגמרא (פסחים קיח, א') כל המספר לשון הרע ראוי להשליכו לכלבים שנאמר (שמות כג, א') 'לא תישא שמע שווא' וסמך לו 'לכלב תשליכון אותו'.

במציאיות אנו רואים כי האיסור לדבר לשון הרע הוא 'עני' כיוון שמעטים הם האנשים שבאמת נשמרים לחלוטין ממנו. ומאידך האיסור לאכול חזיר הוא עשיר כיון שרבים שומרים אותו. **מתוק מדבש!**

*****

כמז פכרסה דעניבות צריכת 'חנוכת בית':

ולקחו אבנים אחרות... ועפר אחר יקח וטח את הבית (יד', מב')
בזוהר הקדוש הובאה קושיה: ידוע כי נגעי הבתים היו בשורה טובה לעם ישראל כדי שיזכו במטמוניות שהוחבאו ע"י עמי כנען. ואם כן, מדוע היה צורך להסיר את כל האבנים ולקחת אבנים אחרות וכן עפר אחר? מתרץ הזוהר הקדוש (ילקוט דוד) יהודי שבונה בית צריך להזכיר שם שמים עליו ולבנותו לכבוד ה' יתברך. ואם לא מזכיר שם שמים אזי נדבקים באותו הבניין מזיקים מצד ה'סטרא אחרא' שעלולים להזיק לדירי הבית (ל"ע)

אישה כי תזריע וילדה זכר (יב', ב')

מובא במדרש רבה (וכן ברש"י) אמר רבי שמלאי כשם שיצירתו של אדם אחר בהמה חיה ועוף במעשה בראשית כך תורתו נתפרשה אחר תורת בהמה חיה ועוף.

ועוד מובא במדרש: 'אם זכה אדם אומרים לו אתה קדמת לכל מעשה בראשית (הכל נברא עבורו) ואם לא זכה אומרים לו יתוש קדמך...'

ויש לשאול מדוע ציינו דווקא את היתוש?

בספר 'אורה של תורה' הובא הסבר נפלא: **הקדמה:** מובא בגמרא (גיטין נו, ב') 'בריה קלה יש לי בעולמי ויתוש שמה' ומפני מה נקרא היתוש 'בריה קלה'? עונה הגמרא (שם) משום שהיתוש מכניס לגופו מזון אך אינו יכול להוציא פסולת מגופו.

כאשר אדם 'לא זכה' דהיינו לא זיכך את עצמו ולא בירר את הטוב מהרע, אזי אומרים לו שהוא כמו היתוש שגם הוא לא בורר מגופו את הרע מהטוב. והיות שהיתוש קדם לאדם אז אם כך במה אתה יותר טוב מן היתוש?

מתוק מדבש!

*****

והצרוע אשר בו הנגע בגדיו יהיו פרומים וראשו יהיה

פרוע ועל שפם יעטה וטמא טמא יקרא (יג', מה')

מובא בגמרא (שבת סז, א') שצריך המצורע להודיע צערו לרבים ורבים יבקשו עליו רחמים.

ויש לשאול: דברי הגמרא עומדים לכאורה בסתירה לדברי רש"י על הפסוק (בראשית כא, יז) 'וישמע א-לוקים את קול הנער' שיפה תפילה החולה מתפילת אחרים עליו והיא קודמת להתקבל' ומדוע שונה המצורע מיתר החולים שדווקא הוא צריך את תפילת האחרים עליו?

מתרץ בספר 'אהל משה': מובא בזוהר הקדוש מדוע נקרא המצורע מוסגר? מפני שתפילתו מוסגרת בשמים.

לכן שונה הוא מיתר החולים שיכולים להתפלל. ואדרבה, תפילתם קרובה להתקבל יותר מתפילת הציבור עליהם. אבל המצורע הגיע לשפל כזה שתפילתו מוסגרת ולכן הוא צריך לצעוק לאחרים 'וטמא טמא יקרא' על מנת שיבקשו עליו רחמים. **מתוק מדבש!**

*****

זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו והובא אל הכהן (יד', ב')

בעל ה'זכרון שמואל' ביאר פסוק זה בדרך רמז מוסרית נפלאה: **הקדמה:** ישנם ארבעה זמנים הראויים לעשיית תשובה: א. בכל יום לפני השינה. ב. בכל יום שישי ערב שבת קודש. ג. בכל ערב ראש חודש ד. ביום הכיפורים.

וראוי לכל יהודי לא לאחר את תשובתו עד יום הכיפורים אלא למהר לשוב בכל יום על עוונותיו. הן מצד שעלול הוא לשכוח את חטאיו והן מצד שלא ידע אם יזכה לחיות כי הרי 'לא ידע האדם את עתו'.

וזה שאומר הפסוק 'וזאת תהיה תורת המצורע ביום

כיוון שבתי עמי כנען נבנו לשם עבודה זרה, הביא הקב"ה נגעים בבתייהם כדי שמצד אחד יזכו ישראל במטמוניות שהוחבאו בהם ומצד שני יבנו תחתם אבנים ועפר חדשים שכדי שגמר הבנייה יהיה לשם שמים. ומכאן יש ללמוד על חשיבות עריכת סדר הלימוד של חנוכת הבית מיד עם הכניסה לבית שקונה או שוכר.

ראיון וסיפור - 'חאור' תואר fe כבוד...

אישה כי תזרע וילדה זכר (יב', ב')

מובא במדרש רבה (וכן ברש"י) אמר רבי שמלאי כשם שיצירתו של אדם אחר בהמה חיה ועוף במעשה בראשית כך תורתו נתפרשה אחר תורת בהמה חיה ועוף. ועוד מובא במדרש: 'אם זכה אדם אומרים לו אתה קדמת לכל מעשה בראשית (הכל נברא עבורו) ואם לא זכה אומרים לו יתוש קדמך... יסוד גדול לימדנו חז"ל בדבריהם: יהודי שחי בלי חשבון, עושה מה שמתחשק לו נחשב כפחות יותר אפילו מיתוש הואיל והיתוש ממלא את ייעודו שלשמו הוא נברא ואילו אותו אדם לא זוכה למלא את ייעודו. ומאידך, יהודי שזוכה לחיות חיים נעלים של לימוד תורה וקיום מצוות נחשב לנזר הבריאה וכל העולם נברא כדי לשמש אותו.

ובעניין זה סיפור נפלא שסיפר הרב חיים זאיד שליט"א (ע"פ גיליון 'חוקי' מבית 'אור השבת'):

לפני כמה שנים הלכתי לתומי ברחובה של עיר חילונית, בדרך לשיחה במדרשה למתחזקים. בדרך, באחת הסמטאות, אני רואה קבוצת זקנים יושבת בבית-קפה. אני עובר על פניהם, ואז אחד מהם צועק לעברי: 'חרדי?!...! -יא-חמור!' בום!!!...

ספגתי הרבה כינויי גנאי לאורך השנים על היותי חרדי: 'פרזיט', 'משתמט', 'טפיל' ועוד פניני לשון כיוצא בזה, ולכולם כבר התרגלתי. אבל 'חמור'?! - אני? חמור?!? הרי העולם כולו עומד על התורה והמצוות שלנו, שומרי התורה והמצוות. תבל וכל יושבי בה קיימים רק בזכותנו ובשבילנו! אני חמור!?!

אבל אתם יודעים מה? לאחר מחשבה, הגעתי למסקנה שזה נכון. אני, וכל מי שחרד לדבר ד', באמת חמור. אבל לא סתם חמור אלא חמור שהוא תואר של כבוד. מה קרה? פשוט נזכרתי בסבא-רבא שלי...

תימן, מתי שהו בעבר הרחוק. סבא-רבא שלי, מורי יצחק הלוי, היה סוחר במקצועו. יום יום היה יוצא מכפר מגוריו לאחר תפילת ופת שחרית, רכוב על חמורו הכחוש, לעבר העיירות והכפרים שבסביבה, ומוכר לתושבים מאשר באמתחתו. בערב היה חוזר לביתו באמתחת ריקה ובכיסים מלאים, סועד את ליבו ומשים פעמיו אל בית הכנסת, למנחה וערבית וכמה שעות מענגות של לימוד תורה מחייה. כך במשך שנים על גבי שנים, שבוע אחרי שבוע, יום אחרי יום.

יום-שישי אחד קרה המעשה. מורי יצחק שירך את רגליו במשעולי שבילים אין-סופיים מפותלים ומייגעים, בואכה

עיירת מגוריו, לאחר יום עבודה נוסף. השמש הכתה בעוז ממעל, ומורי יצחק קינח את מצחו הנוטף פעם אחר פעם בניסיון נואש למגר את הזיעה. לאט לאט, כמעט כמו איטיותו המרגיזה של החמור, הלכה השמש ונטתה לשקוע. החום אמנם כבר פחת, אבל הזיעה שנטפה ממצחו של מורי יצחק רק התגברה, מוסיפה לנזול פלגים-פלגים: הרי עוד מעט שבת! הדרך עוד רבה, והחמור פוסע לו בקצב איטי להחריד. כך נקפו להם הדקות, וכאילו להכעיס, החמור ממשיך בקצב שלו. המכות הנמרצות בגבו לא הועילו הרבה. והרי עוד מעט, עוד מעט שבת...

ובדיקו בנקודה הזאת הגיע לשימוש המוח-היהודי... עם פרוס השבת את כנפיה על הכפר השלו, כשמכל עבר התכנסו כולם אל בית הכנסת, פוסעים מעדנות בבגדי שבת הדורים, כשפאותיהם מתבדרות ברוח הערב הקלילה, נשמע לפתע ממבואות הכפר קול ריצה חפזה, בלולה בנעירות חמור בלתי מרוצות בעליל...

אלה שהעיפו מבט לאחור, אל השביל המוביל אל הכפר, פערו פה בהפתעה, נעצרים בתדהמה על מקומם, אבל עד מהרה פרצו בצחוק גדול. מורי יצחק נצפה רץ כאחוז אמוק אל הכפר, מלוכלך ומיוזע, וחמורו... בידיו!

מורי יצחק מיודענו הקדים את שקיעת החמה בדקות בודדות.

מוסר השכל: לפעמים, כשהמטרה חשובה כל כך, ראוי אפילו לסחוב את החמור על הידיים בשבילה!!! שם בבית הקפה, אל מול אותם זקנים עמי ארצות סופרי אוטובוסים, הבנתי: אני, החרד לדבר ד', אני חמור. חמור בהחלט! ונסביר:

יעקב אבינו מברך את בנו לומד התורה: 'יששכר חמור גרם' (בראשית מט', יד'), וביאר רש"י 'סובל עול תורה כחמור חזק שמטעינין אותו משא כבד'. 'ירא מנוחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה' ובכל זאת 'ויט שכמו לסבול' את עול התורה!

ומכאן שאני שלומד את התורה נמשל לחמור ש'סובל עול תורה' בשמחה, ומשתדל לקיים את רצון ד' כל הזמן ובכל הכוח. אני חמור, וראוי לי לסחוב את עצמי בגאווה גדולה.

שאתבייש?! והלא בעבודת ד' שלי אני סוחב ומביא את הגאולה השלימה...

הרי אני... החמור של המשיח!

ואשרי מי שיזכה לתואר 'חמור של כבוד'...

אחים יקרים! אנו שומרי התורה והמצוות, אנו, הדבקים בה' אלוקינו ומאמינים בו בכל לב ונפש למרות הכל, אנו נביא את המשיח. על גבנו - גב שנשאר כפוף אל הגמרא לשיעורי תורה למרות כל הקשיים; על גבנו - גב שהפנה עורף בעקשנות לניסיונות העצומים שדחקו בו. על גבנו - גב שעמד בגבורה במקלות של תאוה שהלקו בו. על גבנו שלנו, בא יבוא במהרה...

ה' יזכנו, אמן! שבת שלום ומבורך!

לעילוי נשמת: אבי מורי ממוסר בן גזרה ז"ל ואמי מורתי גיטה בת מנטשה ז"ל / יעקב בן רבקה ז"ל / מימון ספירו בן מזל טוב ז"ל רחל (רשל) בת נעימה ז"ל - יונה עזרא בן צ'חלה ז"ל

לרפואת כל חולי עם ישראל. להצלחת כל התורמים לעלון הקדוש ובהם: דקל מלכה - להצלחה כללית / אורי ישראל - רפואה שלימה / סוזן בת ימנה - רפואה שלימה / אהרון בן מסעודה - רפוש / וכל התורמים בעילום שם